

γάλου ίδανικού μας. Άπολο κεῖ σάνη κοπάση δικαιολόνιας διὰ ξεκινήσουμε γιὰ τὴν ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν κατάχτησην τῆς Γῆς.» Τὰ λόγια τοῦτα δὲ Λενίν τάπει κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γάλλου σοσιαλιστὴν καὶ βαυλευτὴν Δουμᾶ, θέλοντας νὰ πιστοποιήσῃ πῶς οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Μαξιμαλισμοῦ δὲν ἦταν πουλημένοι καὶ πῶς ἐκρατήσαντε τὴν λεγομένη «προδοτικὴν στάσην τους» ἀπέναντι τῶν Συμμάχων τῶν άλλων ἑκτὸς ἀπὸ τὴν ίδεολογικὴν τους ἀποψήν καὶ ἀπὸ τὴν δίαιταν τῶν πραγμάτων.

Κι' ἀντὶς δὲ Μαξιμαλισμὸς ν' ἀντισταθῇ ὑποχώρησε. Οἱ Γερμανοὶ ίκανοι ποιητήρων καὶ ἔτσι ξεγελάστηκαν μένοντας μαρχώντες ἀπὸ τὴν Πετρούπολη. Οἱ λιγοστοὶ Γερμανοὶ φρουροὶ ποὺ μπήκαν στὴ Μόσχα καὶ στὴν πρωτεύουσα σὲ μιὰ διδομάδα γίνανται ὅλοι τους Μαξιμαλιστές.

Συνεχίζεται ἡ ἐφαρμογὴ. 'Ο Ζηνόβιεφ φτιάζει τὰ Σοβιέτ. Κάθε Κοινότητα ἀνακηρύσσεται σὲ Σοβιέτ. Δηλαδὴ οἱ ἄντρες καὶ οἱ γυναικες ποὺ μποροῦν νὰ δουλέψουν — σ' ὅλες τὶς τίμιες δουλειές — ἀπὸ ἡλικία 18 χρονῶν ἵσα μὲ τὰ 54 ἀποτελοῦνται τὸ Κοινωνικὸ Συνασπισμὸ, τὰ παιδιὰ, οἱ γερόντοι, οἱ ἀρρώστοι καὶ οἱ δασκαλοπατάδες φρίσκουνται στὴ προστασία τοῦ Σοβιέτ. Κάθε Σοβιέτ ἐκλέγει τὴν διοικητικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ, τὸ δικαστή του καὶ τὴν φρουρά του ἀπὸ τὰ πτυληκάρια τῆς κοινότητας καὶ τοὺς μορφωμένους. 'Η παραγωγικὴ ἐργασία συνεχίζει ὀδέσμευτα καὶ φυσικὰ τὸ δρόμο τῆς. 'Η ἀλλή, ἡ «κοινωνικὴ ἐργασία» τὰ κενοτάτα ἐπαγγέλματα μπαίνουν κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεχο τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Σοβιέτ. Οἱ παπάδες καὶ οἱ δασκαλοὶ ξακολουθούσαντες τὸ ἔργο τους ἵσα μὲ τὴν ἡμέρα ποὺ σ' ὅλη τὴν Ρωσσία οἱ Κοινότητες φτιάζουν τὰ Σοβιέτ τους.

Τότε δὲ Μαξιμαλισμὸς, ὡς 'Ηθικὴ Εξουσία διαλύει τὴν Συντακτικὴν δριστικά. Καὶ ίδρυνε τὸ Κεντρικὸ Γραφεῖο τὸν Σοβιέτ ὅλης τῆς Ρωσσίας διόπου δλεῖς σὶ Κοινότητες στέλνουν ἀντιποσώπους.

Κι' ἔτσι ἡ Εξουσία τοῦ Μαξιμαλισμοῦ δογματίζεται. Τότες δράζει τὸ Κεντρικὸ Γραφεῖο τὴν παρόντη προκόπου ἡγεμονίαν γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ιδιοχτητίας. «'Η γῆ τῆς Ρωσσίας ἀνήκει στὴ Ρωσσικὴν Ἐργασία. 'Η παραγωγὴ χρησιμεύει γιὰ νὰ τοέρεται, νὰ ντύνεται καὶ νὰ καλοπερηγῆ ὁ Λαός. Τὸ χρῆμα είπεται ὡς Κεφάλαιο, εἴτε ὡς μέσο συναλλαγῆς καταργεῖται. Σὲ λίγες μέρες διὰ δραστηριότητας μονέδα μὲ υηνιαία διάρκεια.» Αὐτὸς εἰνε τὸ νόημα τῆς πόλωτης Μετασύνθησιτικῆς Προκήρυξης, δηποτας ἀναφέοταί στὴν ἔκθεση τοῦ 'Αμερικανοῦ Ποοξένου τῆς Μόσχας.

Μετὰ τὴν ποοκήρυξη τούτη δὲ Μάξιμος Γκρούγι. Έπιτοποιος τῆς Παιδείας ἔβγαλε διαταγὴν τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου, πρὸς δὲ τὰ Πανεπιστήμια, τὶς 'Ακαδημίες καὶ τὰ σχολεῖα τῆς Ρωσσίας διόπου τοὺς συνιστᾶντες «νὰ στρέψουν τὴν προσοχὴν τους στὴν ιδέαν της τῶν ιαθητῶν ὥσπου νὰ τρίπος δώσῃ τὸ Κεντρικὸ Γραφεῖο τὴν βάση τῆς διασκαλίας τους».

(Ἐγρει συνέχεια!)

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΠΑΥΛΙΔΗΣ

ΗΘΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

"Ἄν ή γυναικά σου λεφτά
οσὲ φέρνη, μὴ φωτιᾶς
ποὺ ταύρε, μόνο φρόντιζε
πάντα νὰ τῆς ζητᾶς.

ΑΝΘΕΜΙΟΣ

ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΖΩΗ

2-

Απὸ κεῖνο τὸ θράδυ τοῦ Δεκέμβρη νόμισε πῶς ξανάζεται. Η ἀγάπη τοῦ Νότη τῆς Ιλυσε σὰν δπως ερχεται σὲ μιὰν ἀπογοητεμένη μητέρα το γέννημα τοῦ : Ιλιδιοῦ. Φαντάστηκε πῶς θρήκη σύντροφο για τὸ μεγάλο ταξεῖδι.

Δὲν παραπονιόταν πιὰ τοῦ Βιολετῆ, γιατὶ τὴν ἀφήνει ολομόναχη, γιατὶ δὲν ἔρχεται νὰ τῆς κρατήσῃ συντροφιὰ στὶς ἀλιστεντες νύχτες. Δὲν τοῦ παραπονιόταν για τὸ μονότονο ξετύλιγμα τῆς ζωῆς. Ή ζωὴ τῆς εἶχε πάρει μιὰν ἄλλη ὄψη καὶ ἀς φαινόταν πᾶς ἦταν ἡ ίδια, σὰν καὶ πρίν. Οἱ μέρες ἦτανε πάντοτε ίδιες, μὰ οι νύχτες;

Καθέ μιαν ποὺ σὺς ὅχτια πρὶν πάει στὸ γραφεῖο τοῦ διοικητῆς θὰ περοῦνται νὰ τὴν ξεκλείδωνε καὶ ἀφήνοντας τῆς λεπτὰ γιὰ τὸ μεσημέρι νὰ τῆς πῆ πότε καὶ ποὺ θὰ πάει τὸ θράδυ νὰ τὸν ἀνταμώσει νὰ τὴν πάει νὰ φάει. Μετὰ τὸ δεῖπνο θὰ γογίζανε μαζὶ στὸ ξενοδοχεῖο, διὰ τὴν ἔγδυνται τοῦ Βιολετῆς, θὰ περιμενε νὰ πέσει στὸ κρεβάτι, θὰ κλείδωνε καὶ θάφευγε νὰ πάει νὰ κομηθεῖ σπίτι του. Κ' ὑπέρερα ; ουτερα : «Ζήτω η ζωή!» Μποροῦνται νὰ κοινότανε ησυχία στὸ κρεβάτι του τοῦ Βιολετῆς ούτε θάτανε φόβος νὰ μὴν ἀδυνατισει, καθὼς ἔλεγε, σὰν ἀπόφενγε τὴν "Αννα, ούτε πάλι θὰ τὴν ἔχανε καὶ δὲ θὰ πόζαρε στὰ μάτια τοῦ κόσμου πῶς ἔχει ματρέσσα.

Όλα - οὐλα τάχει ξεχάσει πιὰ η "Αννα καὶ θάστινα καὶ πίκρες. Τώρα κοιτοῦνται πολὺ τὸν έαυτό της ποὺ πρὶν τὸν παραμελοῦνται. Τὸ δηξιεύει ξύσωνε τὰ μαλλιά της καὶ τὸ μεγάλο φυλίδι τὰ κατσάρωνε. Κάθε πρωὶ ἔκανε λουτρὸ καὶ κάθε ἀπομεσήμερο φροοῦνται τὴν σταχτιὰ, γιανιρισμένη μὲ μαύρη γούνα στὸ ντεκολτέ, ρόμπια της καὶ περίμενε. Ταχικός δ Νότης τοὺς πρώτους μῆνες. Η "Αννα οιχνότανε γιὰ δύρες στὴν ἀγκαλιά του, ἔπαιζε μαζὶ του τὰ πιὸ τρελλὰ παιγνίδια, καὶ ὑπέρερα κουρασμένη σερνότανε στὰ πόδια τῆς πολυθρόνας ποὺ καθότανε ἐκείνος καὶ μ' ἀκουμπισμένο τὸ κεφάλι της στὰ γόνατα του τροχούδονται κοιμάτια ἀπὸ μελοδράματα, ὀπερέττες γιὰ νὰ τὸν κρατάει δσο μπορεῖ περισσότερο. "Αλλοτε πάλιν ἔπερονται ἀπὸ τὴν τουαλέττα τὶς πιὸ μεθυστικὲς μυρούδιες ποὺ ἀφτονα τῆς ζωῆς στὰ ρούχα στὸ μαντήλι του, στὸ καστανόμαλλο κεφάλι του καὶ καθότανε προσεκτικὰ, στοργικὰ καὶ τοῦ χτένιζε τὰ μαλλιά του.

Μυρουδίες, πούδρες, σαπούνια καλλυντικὰ τὰ πλήρωνε διοικητῆς. Ο Νότης πάλι νὰ μὴν ύπτεροισει καὶ φανεῖ κατώτερος τοῦ Βιολετῆ, ἔπερε τῆς "Αννας τὰ γιατωνέκα βάζα πούχε τώρα τοὺς μενεξέδες τῆς ταὶ ποὺ τούχανε πέσει σὲ μιὰ πρωτοχρονιάτικη λοταρία καὶ ἀργότεροι δυὸ γλάστρες μὲ πλατύφυλλους σκλεπτούς. Χάρηκε η "Αννα μὲ τὰ δῶρα τοῦ φίλου τῆς καὶ ἔτοι κάποιο δειλινὸ δὲν μπόρεσε νὰ τ' ἀρνηθεῖ νὰ ξεσκάθωσει τὴν κλειδωρά μὲ κερί γιὰ νὰ σιάξουνε δικό τους κλειδί καὶ νάχουνε δλεῖς τὶς νύχτες λεύτερες, δινές τους, καὶ ἀκόμα σὰν τὴν κλείδωνε διοικητῆς. Μὰ τὸ κλειδί, ἔπειρε τὴν ἀπανωτές νύχτες, καὶ οἱ νύτες φέρουνται τὸν κόρο καὶ ἔτσι διόσιδετης καὶ ίδεολόγος φίλος ἀναγκάστηκε ν' ἀσυώσει τὶς βίζιτές του.

Η δραστηριότητα "Αννα διαβαίνει σὲ πάντα τόνε περιμενε. Περνούντανε οἱ μέρες — διαβαίνει σὲ πάντα τόνε περιμενε. Μόνον διοικητῆς ξακολουθοῦνται τὸν

ταχτικό του δρόμο κλειδώνοντάς την δίπλα τις ήμενές βραδείες τοῦ Γεννάρη. Κ' ἡ Ἀγνα δὲν ἔβρισκε τότε τίποτ' ἀλλο για συντρόφια της παρόν τὸ παράθυρο καὶ κοιτοῦσε ἀνύμεσα ἀπὸ τοὺς σκλεπιούς πέρα πρὸς τὴ Δύση τὰ διὸ ἀστέρια, τὴν Ἀφροδίτη ποὺ ἀχτινοκυματοῦσα, λιγνέστανε, παιγνίδιζε σκεπτοσύκια στὸ ξύγαμα τοῦ Δια. Τῆς φαινότανε σάν κοπέλλα ἡ Ἀφροδίτη ποὺ μὲ τσαχτινές τυραγνάει μά καὶ πυρώνει πιότερο τὸ παλληκάρι ώς ποὺ νὰ φιχτεῖ στὴν ἄγκαλιά του.

Κοιτοῦσε κάθε βράδιν τ' ἀστέρια ποὺ ζυγώνανε
επό ευγκόδωσια καὶ λαζαρίζε ή καρδιά της κι' όκο
νόμιζε πώς χτυπούσε ή πόρετα · Φερούγιζε. "Α! καὶ
νάτανε δέ Νότης! Τί θὰ τούλεγε! Πόσες γλυκειές
κουβέντες, τί τοχγούδικι κι' ἀνάμεισι σ' όλ' αὐτά τὴν
θύμησι ποὺ εἶχανε ἀφήσει τὰ παιγνίδια τῆς ἀγάπης,
τὸ μεγάλο σημάδι ποὺ τέρσα τὸ κοριτσού, καὶ τὸ αἰστα-
νότανε καϊδο μὲ καιδὸν νὰ πέροιε μιօρφη, νὰ πλάδεται
νὰ κυοφρεῖται. "Α! τώρα πανένας δὲ θὰ τῆς τόπερ-
νε, κατένα χέρι δὲ θάγκιζε τὴν εὐγγαμοσύνη τῆς ἡδο-
νικῆς στιγμῆς. Τίποτα! Ό Βιολετῆς δὲ θὰ ψιλούσε, κι'
ἄν αιλούσε θάλευψε μαρξιά - μαρξιά νὰ δοιλέται δι-
πουδήστε γιαὶ νὰ κρατήσῃ στὴ ζωὴ δι τὸ περσότερο κι'
ἀπό τὸν ἔκιντο της θ' ἀγαπούσες. Μὰ η πόροι δὲ χτυ-
πούσε. Καὶ κοιτοῦσε πιά τ' ἀστέρια, λυτότανε σὰν τῦ-
βλεπε νὰ γάνουνται εἰς πανένα διαβατάρικα σύννεφο,
παρακολουθοῦσε τὸ δρόμο τους θαυμε ποὺ τὰ εἶδε ἐν
ἀπὸ τὰ στερνά θράδεια τοῦ Γεννάδη νὰ συγκρομούν-
ται, νὰ γίνουνται ἔνα μεγάλο, φωτοβόλο διαιμάντι στὸν
οὐρανό.

— 'Ως καὶ τὸ ἀστέρια εὑνωμήκανε, ψιθυρίσει λυπημένα καὶ ἔκλεισε τὸ παράθυρο νὰ μηδὲ βλέπει, νὰ μηδὲ πει τὸ ξωτικὸ ζευγάρωντα τῶν ἀστεριῶν.

Ἐτοι περοῦνος τότε τὶς νύχτες τῆς κοιτώντας πό-
τε τ' ἀστέρια, τὰ κυπαρισσίσια, τὸ φεγγάρι καὶ πότε ὑ-
γροκόνθατς τὶς γάτες νὰ νιαουρζούνται καὶ νὰ κυλιοῦν-
ται μανιασμένες στὶς ἔνινες γυριστὲς σκιές, ποὺ
τρέζαντε φριγκά — φριγκά. Μά περισσότερο ἔννοιοισθε-
μιὰν ἀναγάλλια σάντας επιλούσιεν· στὸν κρεββάτι τῆς κοι-
τοῦσε τὸ φεγγάρι νὰ καράζει μὲς ἀπὸ τὶς κλειστὲς
γούλιες τοῦ παραδίμηρου. Κάτι μηλαγε στὴν ψυγή της.
Ἴσως νάρθει φιδινός; δὲν υπορεῖ μὲ τέτοιες βο-
δειές! Κι' ὀληρήνινά ἔνα βράδυ ἀπονοεῖ τὸ πεταμάνι
νὰ χτυπάει τὸ παρόντιρο, καὶ τὸ σφύριγμα τοῦ Νότη
νὰ κυπατίζεται. Τοῦ ἄνοιξε. Σὰν τὸν εἶδε δέν υπόρεσε
νὰ τοῦ πεῖ τίτοτα φόνο οίγτητε στὴν ἀγωνίη του καὶ
ωφέλωντας τοὺς δογύνητες νὰ κλαίει — νὰ κλαίει.

φιλαντία των αρχινήσεων και κλασικής — νέα κλασικής.
'Ο Νότιης δικαιολογηθήκε όπως - όπως και γιά νά
δείξει την άγαπη του στη μάννα του μελλούμενον παι-
διού του — άφοῦ δά τον είπε και τὸ μωσικὸν ἡ "Αννα
— τῆς ἔτος πώς θάρσεται πιὰ ταχικά και μάλιστα
πώς θάρσθει νά τήνε πάρει ἕνα θράδυν 'Αποκορώπας νά
το οίξουνε λυγάκι ἔξο.

Κ' ή "Αννα περιμένε πάντα—περιμένε ώς πού είδε νά κυλούνε ή μιά πίσω ἀπ' τὴν ἄλλην οἱ Ἀποκράτικες νύχτες καὶ νάργεται η τελευταία. Σήμερα διώσεις είχε πεποιθηση πῶς θάρσει δό Νότης. Άὲν μποροῦσε! "Οχι, θάρσει, θαρρεῖ, φινόργιζε, κρεμαστιμένη στὸ παράθυρο πάνω στ' ὀτλαζένιο μαξιλαράκι καὶ μὲ τοὺς μενεχέδες γιὰ συντροφιά. Δὲν μπορεῖ.... γιατὶ τάχα, δὲ συμπονάει τὴν μητέρα τοῦ παιδιοῦ του; Μπορεῖ νὰ θέλει κὰ τυραννίεται; Καὶ κοιτοῦσε στὸ δούλιο.

Σιγαλά. Καθί θύρων είχε στηλιάσει. Τὸ καρού-
λι: δὲν ἐκπλιγε στὸ σέργια μήδε φανόντουσαν πιὰ τὰ
τροφερὰ μάτια τῶν θεριών. Μόνο στὴ γωγιά κουτού-
ληγε ἔνας ἀμαζῆς, διπλομένος σφριχών στὸ μουσαμά
του, κι' ἐδρόμως ἔδειχνε μαῦρο κι' ἀπάσιο τὸ πρόσω-
πο του. Τὸ κεπαρίσταια χανούντουσαν στ' Ἀπειρο• κι'
ἀφώτιστα τώρα μοιίζανε σὰ μαννάδες μαρφομαντικοῖ-
σες. Κοίταξε τὸ βραχιόλινο ρωπογάκι της — «Μιά!
Θέ μου! Τότε πέρασε, μήπως δὲ θάρηθε;» Μὰ πάλι δὲ
θέλησε νὰ μείνει σ' αὐτή τὴν ίδεα. Τῆς ἀρεσε νὰ ξε-
γελιέται πίστεγα κι' αὐτὸς ὁ θύρωνος τί νάναι; Τοί-
τωσε τ' αὐτή της. Κάτι σαν ἀπὸ μελίσσαια βούτης. Προ-
σπάθησε ν' ἀκριθή, κι' ἀκριθή;

«Τὰ πονηρά είναι χεῖ, αὐτὸν δὲ τέλον γὰρ φιλήσω
·Νὰ τὸ δερμάσω τρυφερά καὶ μὲν ἴγροθεμάσω!»

Μιὰ μεγάλη συντροφιά μὲ πιερόδοτους κι' ἀπάχγ-
δεζ, καλοριθίνες καὶ ντόμινα κατέβαινε τραγουδώντας
ἀπ' τὸ δρόμο. Βραχύνθρωνα ξεχυνόταν τὸ τραγοῦδι ἀ-
νατατεμένο μὲ κοριτσίτικη ψιλής φωνῆς καὶ τοαχείς
ῶντοντες κι' οἱ κιθάρες μὲ τὰ μαντολίνια τὸ συντροφεύ-
σαντε! Περγάντες κάτω λπὸ τὸ παράδυο τῆς "Αρνας
ἐψήσαντε ένα μαργόσηρο «Ασίνε» καὶ γεθίκανε στοί-
βαντες στὸ στιγμοδρόμιο μὲ τὴν στεγνή ἀττίχηση τοῦ
διάβα τοὺς μιὰ στροφὴ ἐπ' τὸ τογγοῦδι τοῦ. Μάστιγν
"Αρνα ἡ μακρόσηνη φωνὴ τοῦ ξέπνησε τὶς πρόστες
ῶνες τῆς βραχείας, εἰδε τὸ αὐτοκίνητο πῖλο νὰ περ-
νάει, ἔρωντες τὸν κολακίνια νὰ τῇ σαρκάζει, νὰ τῆς
φωνᾶντε, εὐφωνικά — «κλεισμένη - κλεισμένη 'Ασίν,
λαζά» τὸν πικούτο νὰ γάντω στὸ δρόμο κι' ἀρόμα
τὸν ἄλλο, τὸν ἀνημὸν σὰ γίγναντα νὰ πάνει τῇ Μαργί-
κα — "Α! ζη, ζη! Γιατί τάχα: Μήπως ἥπανε κα-
λλέσσον ἐπ' αὐτὴν ή Μεγίτα ποὺ γίνετοσε! Μιὰ κορ-
ναλιδόμ, κι' διωτ ... "Α! τὸ γέλοιο τῆς! Πῶς γελοῦ-
σε, τῶς γελοῦσε! Σὺ νὲ τὴν κοσούδενε. Μὰ γιατί :
Μήπως καρένας πὰ δὲν τὴν ἕθελε, μῆποτ τὸ κορού
τας εἶτε παρακάνετε; γει τὸ πρόσωπό της ἀπαίσιο γιο-
ντίζο τίκτεις εἴτε νύχεις ὑπεταθμήτικό;

Τούτωνες μὲ τὴν στάσιν αὐτῆς. Σεπτέμβριος δὲ τὸ παρόδιον καὶ ἀνθίστηκε τὸ τοπικὸν στρατόφυλλον παραστὰ αὐτῷ καθεύδεται τὸν παραδίπτον καὶ καταγίγγεται εἰς τοῦτο. Ταῦτα τὸ τοπικὸν δὲ Νάπος δὲν λογότεραν καὶ οὐ δικτύοντας παραγένεται ἀνέσθω.

Είδε ότι οικονόμησε τη σρόβωση της κέντρα, τὰ μάτια της γαυγιγένεια μὲ μαζί στερείνει καὶ τὰ ξενθά της παλλιά ἀπέττα φύγεντα. Τρόμαξε. Σχέτασε τὰ μάτια της νὰ μή βέπει κι ἀδύναμη νὰ φύγει, στηλουμένη υπρόστα την καθηέστη συλλεγώντανε - συλλογόταγε. Ξάφνουν έγα γαυγόνελο ἄνθισε στη γειτία της!

Ἐτροῦσε στὴν γυναῖα. Ἀνοίξε τὸ μπασολάκι· τῆς γρήγορα - γρήγορα κι' ἔσομε ἀπὸ μέσα γιὰ φρεσούσια τσιγγάνας παν τὴν εἶναι κάνει κάππατε τοῖτας εἰς στενοχώριες τοῦ Βιοβετοῦ, κρούστα αὐτὸν βέστρο.

Ἐποιεῖς τὰ μελλόντα της, πουδούσιοις τὸ πρόσωπό της, ἔβαλε μπλέ πομπόνι κάτω απὸ τὴν μέστια, διπος τῆτε στὸ δέσμαγα, ἔβαλε τὰ γέλαια της μὲ κόκκινο κοαγόνι, τὸ μέγυνολά της μὲ απιστόδι κ' ἐπεζη ψαοούνενη στὸ ἀντίκρυνθα τεῦ καθηγέφτη κώνωφος μὲ γάκκηνη μεταξεστή κορδελλὰ σὺν τέξο στὰ ποδιά της τοι δεῦ κόκκινα πεγμάτα φεύτικα τρικυντάφυλλα στὸ άντεποθέμαστα τάναγρα δὲ τὸ εἰδῆ.

— Μόνη της! Δὲν ήθελε πιὰ κανένα. Οὔτε τὸ Νότην, οὔτε τὸ Βιολετῆ. Ο Νότης ἀς γλένταγε μ' ὅλην, ὁ Κωστής ἀς κομάταν τὸ μακάδιο ὕπτο του. Μόνη

της θάνατου νόμιμοι, νόμιμη τη ζωή. Μενίζει
σε πάτερ από Αποκριάτα, πατέρα σύν πετελούδα,
και τοι πατέρα ποὺ θίλλονται δύο τὸν ἔπεον μαζὶ της
πετελούδα. Καὶ, τοι γινότα, Λύγεται δέ τηρα πό-
τε οἱ θεοὶ γένος τὸ εἰς τὴν μάνην διεχειρώσαντες τὰ τέρατα σ-
ανθῆ τὴν ἀγάπην. Ποτὲ δέν της γένεσις ἡ ζωὴ. Οὔτε
μηδὲ μέρα, οὐδὲ παντὶ λίθῳ, μη καὶ πάνοντος. Σχλήψει σπί-
ριτοντας τοι, πατέρα, εἰτον πάτερν την, εξαλέβα στήρι-
γγά την, ηλικίαν; Μάρτυρας δέν είναι τοι ανθῆ δικαιώμα-
τοι στή ζωή;

Τέταρτη Ομιλία στὴν καθηγόπλευρη πολυθρόνα

Ως τοι πάρειν, μετ' έκπληξέν στήν πολεμώντα
γέ τι δύο γέγοναί σέων δεινά κι' άνωματικάντα τάκον
ταν τη ΚΑΖΑΚΗΝΑ την ρεμάτην τη φευγοβοήθη
πού την έπειτα κι' αργότερα στην θάση της πόλεως, κατι λα-
γκάρισε την πατέντα την επί ουρανού. Στην περιθέση
την πούλη, ήττα στην πατέντα λόγω έργοντας αναπο-
τίκησε γνωστόν τη σαράκη της. Φωνήριον γα την πούλη
τηνδόντη ήταν τη λατρευτή τύλιξης. Ανά γενθίους,
πατέντας γερμανόδεσ την ή πανιμιδέντη στήρη την
νέατα σαράκηνα, ήττα δεδού πάρα πιο αργόν
τρέπεται. Ανά πειρασθετές μέ μια γυνή καυτήν στὸ
τίττη πού κι' εῖτε βέβαια μετέπειταν τατσάντην πάν
τη εποίη μηδὲ - ψυλή στην τοπικιάτη της ν' αντηροῦ-
τη βιαστικάντα την πατένταν. Τη πειθάτη την τά-
θηδε μετέπειτα πλάστην ήττα πανιταρέ κι' άπο δέντρα
την γιατίτε λέπιαντας παντάντες κι' άνορκλιστα πάν-
την ανθεκάνταν. Μόνη την τόση γυνή θέμεται μόνη κά-
τι τού κι' της λίγης την περισσότερα πάντα. "Ε-πι ή πα-
ού θάταντε πιο γλυκειά. Μέσ τούς μάθητες διηδε

μαθέσαι — λιγερότανος κυπαρίσσια πού οι κορφές τους να γέλεινται στὸ γυαλίζιο ουρανούδιο μαριά. Κι' ἀκόμα ἔχει διὸ παραμυθακί. Τόνα ν' ἀγούγεται πάντα τὴν αὐγὴ καὶ νὰ θέτει κάτω στὸ ἀπάνεμο μπλάσιο λιμάνι ν' ἀνθίξεινε κορινάκια ὄλοιευκα οἱ κυματόχοροι γλά-
ροι, ν' ἀντικρύψει πέρα στὸ μᾶλο δεμένα καπίτα καὶ φιρεψηνας κι' ἔχει στὴ χρυσαφένταν ἀμπουδιά καμέ-
νους ἀπὲ τὸν βῆμα καὶ τὴν ἀλμύρα τρατάρηδες νὰ τρα-
βῶνται τὰ δίχτυα, τίρητούτα—κι' ἀκόμα πέρα στὴν ἀντι-
κρινή ἀγωγιαλία νὰ θέτει ἀράδα - ἀράδα ν' ἀνάβον-
τε τ' ἀσθετοκάμινα...

Τέλο παράθυρο ίδειε ν' ανοίγεται πάντα στον
διπλανό της άρες καὶ γὰρ βλέπει ἀπάνω πόδας τὸν ἀπότο-
μονοντὸν ν' ἀνηφορῶν οἱ γέροικες ἐλλήσεις καὶ γὰρ ἐνώ-
ρεται μὲν τοὺς γιούχτοις νεανικοῦς χριστούς πράσι-
νεις πολύνους, καὶ μέσος τὸ πυκνὸν πράσινον νὰ ξεχωρί-
ζειν τριπλά στήρη κορφὴ δυοῦ ἀσπρα σημάδια, δυοῦ χα-
λκοῦσμοῦ δὲ ὑπεριώνυλοι. Σ' ὅλα ὅμις αὐτὰ, σπιτάκι, ἀ-
κρογιάλι, γιολδό ἔβλεπε τὸ Νότιτη ποὺ κρατώντας στὰ
γάντιά του τὸ πικοδό ἔπαιξε καὶ γελούσης μαζί τον...

• Είπε τὸ γέροντα της. Τὸ κεφάλι της βαρὺ χτύπησε στήν πολυθόραι καὶ μὲ τὸ δύγκωνά της πῆρε ἀφηγημένη ἐπ' τὸ διὸ βασιν τοὺς μενεζέδες καὶ νευρικὰ ἐπ' ἀπονιὰ τοὺς ταύχες, μέλαγε. Κούλαγε στὶς χοιρότες της καὶ τοὺς πετούσες ἄψιχοις στὰ χοιριατιστὰ γαλέα...

Ράθεμάγοντας θάτανε τ' ἀγόρι ποῦ θὰ γεννιώτανε.
Τὰ μέτια του γαλανά - γαλανά θάτανε σὰν τὰ δικά
της καὶ τὸ πρόσωπό του γλυκό σὲν τοῦ Νότη! Κί ο
Νότης κάθε βράδυ ποὺ θὰ γίνωναις ἀτ' τὴ δουλειά
μετ' εἰς ἐκείνην καὶ τὸ παιδί θὰ φιλοῦσε ποὺ γαργαλιόν-
τας το στὸ λακαίκα θὰ τ' ἀκουγε νὰ γελάει - νὰ γελάει.
Κί οι τὸ σπίτι θάτανε σὰν ἔνα μεγάλο κλουβί ποὺ
μέσα του θ' ἀντηχοῦσε δυνατό, ντριλιάρικο, ἀηδονι-
στιο τοῦ παιδιοῦ της τὸ γέλοιο...

"Τότε νέλειο διγνατό, σπαστιαρισθό ἀκούστηρης ἔξω
ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς. Ξεπετάχτηκε. "Ανοίξε τὴν πόρτα
κ" εἶδε στὸ μισθωτισμένο ἀπὸ τῆς αὐγῆς τὰ χωώματα
δικήρων, τὸν ἀφρέδο, ἀφρέδη τὰ γίγαντι πιερόδοτο
ποιῆγε ὡρεῖς ἀπὸ ναρρὶς καὶ ἀηδῆς τὴν Μαρίζα καὶ κεί-
νη ξεπροστιλτεύνη νὰ κάθεται στὰ γέρια του πον τὰ-
γε δεμένα σκουνάρια μὲ τὰ χέμα ἐνὸς κοντοῦ μαδόν
μεσοτιστοελῆ καὶ πικαμένη στοὺς λαιμούς τους νὰ γε-
ίσει - νὰ γέλαιε. Μόλις εἶδε τὴν "Αννα πάδησε κάτω
ἡ Μαρίζα καὶ πετώντας της μιὰ χοῦφτα χαρτοπόλεμο
τῆς είπε :

- Κεὶ τοῦ γρόνου Ἀννοῦλα !

— Φυγοιστῶ Μαοίκα, νᾶσαι καλά! τῆς ἀπάντη-
σει μὲ τρεμάφενη φωνῇ κοὶ τραβήγυτηκε νὰ μπεῖ μέσα.
Η Μαοίκα τὴν κοάτησε ὅπ' τὸ γέοι.

— Στάσιν, "Avva. Tí lèc, dèn égōyeσai μαζί μας
nù τῶνες επὶ Κοινωνίᾳ; "Eἰπα! θύμησι γε ἡ Νότης...

— Ὁ Νέτης;! Καὶ ποὺ θὰ τὸν βοῆτε; γόντησε ξαγιασμένη ἡ Ἀγνα.

— Σε καλό σου ἀττιγγάνα μου, δὲ μὲ κατάλαβες
τούδια: ἀκούπηκε μιὰ γλυκεῖα γαλιφίσσα πονή κι'
ἡ μωμόθ, ἀμπλός, σὰ γίγαντας πιεσσόθος ἔφεσε νὰ
έσται ἡ μεταξένη μάσκα του γαλ νὰ φανεῖ ἔνα ὄνοδ
εἰρηνική πρόσωπο μὲ διὸ μηῆσα - ματάμασα στρογ-
γάλη μάτια.

· Σε' ἀγνίστεια του ή "Αννα, Εεφωνίζοντας ὑστε-
οικά σφριάστηρε, σὰν κεραυνούμενό δέντρο στὸ πά-
τωμα !